

αἱ ἀκτῖνες τοῦ ὕψους ἡλίου ἐπεχρύτουν ὡς τὸν σέφανον τῆς παρθένου.

Κύων οὐλόθριξ, σκωτικῆς καταγωγῆς, ἐκπροπορεύετο τοῦ ζεύγους, βαδίζων νῦν μὲν μετὰ βάδισμα ἀριστοκρατικῆς ἀφροντισίας, νῦν δὲ μετὰ ὕψος ἀγρώχου ἐπιστημότητος, ἀνορθῶν τὰ ὄνια καὶ τὴν κέρκην, καὶ ἀνυψῶν ὑπερπῶνως τὸν πόδα. Προπορευόμενος δ' αὐτῶν, ἐσταυάτα συγχνάκις, καὶ ἐστρεφεν εἰς πᾶσαν ἀτραπὸν τὸ φιλικόν του ὄμμα πρὸς τὸ χάριεν ζεύγος, ὡς διὰ τὴν ἐρωτήσῃ ὁποῖαν διευθύνειν ὤφειλε νὰ λάβῃ. Μὴ λησμονήσωμεν δὲ νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ Ραῦμόνδος εἶχε φυσιολογικὴν ἀρρηνωπὸν ἐνταυτῷ καὶ θελκτικὴν, ἀνάστημα ὠραῖον καὶ εὐλύγιστον, τὸ ὁποῖον ἀναξυρίς φαιδρῶν, ἐξωσμένη ἐπὶ τὰ ἰσχία, καὶ ἐπινύθις κυνηγετικὸς ἀπεκάλυπτον θαυμασίως τὸ σκιαδῖόν του, κεκλιμένον ἐπὶ μικρᾷ βαστραχωτῷ κόμῃ, τῷ ἐδίδεν ὕψος κυρίου ὅπως τὸν φιλαρέσκου, ὅπερ ὅμως εἰς τὸν νεανίαν μας ἤρμοζε θαυμασίως.

Οἱ γονεῖς τῶν δύο νέων ἦσαν καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι στενοῦ μεταξὺ των, ζῶντες αἰετοεὶς εἰς μεγίστην ἁρμονίαν καὶ εὐκρινῆ ἀγάπην. Ὁ πατὴρ τοῦ Ραῦμόνδου πρὸ δύο μόνων ἐτῶν εἶχεν ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἐξαδέλφου του κατοικοῦμενην κωμόπολιν. Ὁ ἐξαδελφός του εἶχεν ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου του εἰς τι μικρὰς ἀξίας ὑποστατικόν, τὸ ὁποῖον ἡ σύζυγός του τῷ εἶχε φέροι εἰς πρεῖκα. Ἐκτοτε συνεχέντρυνεν ὅλας αὐτοῦ τὰς φροντίδας εἰς τὴν γεωργίαν. Τὴν πρώτῃν διέτρεχε τοὺς ἀγρούς, ἐπεσκέπτετο τοὺς ἀμπελῶνας του, δίδων διαφόρους συμβουλὰς εἰς τοὺς ἐργάτας, καὶ ἐπέστρεφε διὰ τῆς κωμολέως, ὅπως ῥίψῃ ἐν γλῆμμα εἰς τοὺς αὐτόθι δαφόρου εἶδους μαθητευομένους· ἐνίοτε ἐστρεφε πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγροῦσαν εἰς τὸν δῆμαρχον, τοῦ ὁποῖου ἦτο πάτερρος. Αὐτόθι οἱ δύο διοικητικοὶ ὑπάλληλοι ἐσυζήτουν ἐπὶ πολλὰς ὥρας σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν ἐν σμικρογραφίᾳ. Ὅτε δὲ ὁ κώδων ἐσήμαινε, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, τὴν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀπόλυσιν τῶν μικρῶν αἰχμαλώτων, ὁ ὑπάλληλός μας ἐξεπλήττετο περὶ τῆς βραχυτέρας τοῦ χρόνου, καὶ ἀποχαιετῶν, καθ' ὁδόν, τὸν μὲν καὶ τὸν δέ, δι' ὑποκλίσεων καὶ χειρῶν ψιῶν, διεύθυνε τὰ ἔθματά του πρὸς τὴν οἰκίαν. Συνήθως ἡ σύζυγός του, ἤρχετο εἰς συνάντησίν του, καὶ τὸν ἐπερίμενε, μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Λουκίας, περὶ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ ἡ νεανίσκη ἐβόλεπε μακρόθεν τὸν πατέρα της, ἔτρεχε πρὸς αὐτὸν, καὶ πνευστιώσα, ἔτεινε τὴν ῥοδόχρουν αὐτῆς καὶ κάθυγρον παρειάν, ἢ τὴν ἀνώμαλον κόμην της πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ πατρός· ἐλάμβανεν εἰς τῆς λεπτοφυεῖς αὐτῆς χεῖρας τὴν χεῖρά του, καὶ, σκιρτῶσα περὶ αὐτὸν ὑπὸ ἀνεκφράστου χαρᾶς, ἐδιπλασίαζε τὰς ἀπλοϊκὰς αὐτῆς ἐρωτήσεις, ἀρχομένης διὰ τῆς φράσεως διὰ τί πατέρα; Ἡ μήτηρ ἤρχετο εἰς συνάντησίν των μετὰ ἔθμα βραδυτέρων. Ἐστηρίζετο, μετὰ τὴν ἀριζὴν της, ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της, καὶ ἡ εὐδαίμων οἰογένεια διήρχετο ὅλη τὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου, δηγρομένη ἀλληλοδιαδόχως τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας. Ἡ νεανίσκη διηγεῖτο πρὸς τὸν πατέρα της τὰς εὐαρεσκίας της, τὰς μικρὰς τῆς θλίψεις κλ. ἡ δὲ μήτηρ ἐπαρτυρίαζεν εἰς τὸν σύζυγον

της τὸ δελτίον τῶν ἔργων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς Λουκίας, τῆς ὁποίας αὐτὴ, ὡς γυνὴ παπαιομένη, εἶχεν ἀναδεχθῇ τὴν το σίκιακὴν καὶ κοσμητὴν ἀνατροπὴν. Μετὰ τὸ γυῖμα ἀνέμενον τὸν ἱερέα, ὅπως ἀναγνώσῃ ὅλοι ὁμοῦ τὰς ἐφημερίδας. Αἱ ἐκπειρηαὶ συναναστροφῆς διαλύοντο τὴν ἐνάτην ὥραν, καὶ τοῦτο ὅταν μακροὶ κλασματικοὶ ὑπολογισμοὶ ἐμελλον ν' ἀπορατίσῃσιν ἀκριβῶς περὶ τοῦ κέρδους ἢ τῆς ζημίας ἐνὸς ἐκάστου τῶν παικτῶν τοῦ βωστονίου (1)

Ὁ γαλήνιος, γλυκὺς καὶ ἐνεκὰ τῆς ποικιλίας οὐχὶ μονότονος οὐδὲς διήρκεσε δεκάτρια ὅλα ἐτη, καθ' ἃ ἡ Λευκία ἠδῆσθη καὶ ἐγένινε ἡ ὠραία νῆαις, τὴν ὁποῖαν ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν ἀνέυρει ὀπισθεν τῶν ἐκ κερκίδων καὶ λιύκων παραπεισμάτων, ὅπου πρὸ τινος τὴν ἀφήσαμεν. Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ χρόνου τούτου, ὁ πατὴρ τοῦ Ραῦμόνδου, ἐπιατρός νοσοκομείου μεγαλοκόλῳ· τινος, παραιτηθεὶς τῆς θέσεώς του, ἀπαράσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπὶσκεπὸν τοῦ κοπώδους σταδίου τῆς ζωῆς τοῦ πλησῖον τῶν ἀγαθῶν συγγενῶν του. Ἠγόρασε λοιπὸν τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ παλαιοῦ ἱατροῦ τῆς κοινότητος, τεθνήκτος ἤδη πρό τινος καιροῦ, τὴν ὁποῖαν οἱ υἱοὶ τοῦ μακαρίτου, ἐνθερμῶς ἐρασταὶ τῆς πρωτεύουσας, ἐξεποιοῦν δι' ἐκπαιστηρισμοῦ.

Ὁ ἐπιτήδειος πρακτικὸς μας ἀνέλαβε βαθμὴδὸν τὴν πελατεῖαν τοῦ προκατόχου συναδέλφου του. Ἐξήσκησε τὸ ἔργον του ἀξιοπρεπῶς καὶ φιλανθρωπῶς, μηδέποτε λαμβάνων πληρωμὴν παρὰ τῶν πτωχῶν, καὶ χορηγῶν αὐτοῖς καὶ φάρμακα, τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἐγνώριζε τὴν τιμὴν. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἱατρός ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν κωμόπολιν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς θείας προνοίας ἐπὶ τῆς κοινότητος, ἥτις τῷ ἐπεδαψίλευσεν ὅλας τὰς τιμὰς αἱ ἡδύναντο. Διωρίσθη βαθμὴδὸν μέλος τοῦ δημοτικῆς συμβουλίου, μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἀγαθοεργίας ἐπιτροπῆς, καὶ τέλος ἐπιτροπος τοῦ ἐργοστασίου. Ὁ σοφὸς ἱατρός, συνειθισμένος εἰς τοὺς λαμπροὺς θριάμβους τῆς ἐπιστήμης ἐντὸς μεγάλου θεάτρου, εὗρισκεν ἀνεκφράστου εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς ἀπλοῖκους καὶ εὐκρινεῖς ἐπαίνους, εἰς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἀγαθῶν χωρικῶν. Ἡμέραν δὲ τινα ἔγραψε πρὸς τὸν υἱόν του Ραῦμόνδον, ὅπου· δαστὴν τῆς ἱατρικῆς ἐν Παρισίοις. «Χαίρων τὴν ὑπόληψιν τῶν καλῶν κούτων ἀνθρώπων, καὶ διάγων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μικροῦ κόσμου, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν συναναστροφὴν τοῦ ἐξαδέλφου μου, αἰσθάνομαι καθ' ὅλοκληρίαν τὴν εὐδαιμονίαν μου. Ὁμοιάζω πρὸς τὸν ὁδοιπόρον ὅστις ἀνευρίσκει τὴν ἐπιθυμητὴν ἐστίαν τοῦ ἢ τὴν ἐκ πύλων μαλθακὴν στρωμνὴν του. Τοὺς κόπους τῆς παρελθούσης ζωῆς μου τοὺς ἀνεθυμούμαι μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀπολαύσω ὅσον ἐλαττωμένον τὰς ἡδονὰς τῆς παρούσης εὐδαιμονίας μου.»

Ὁ Ραῦμόνδος, ἐλθόντος τοῦ πατρός του νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν κωμόπολιν, εὗρίσκετο εἰς τὸ προτελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν του Αἰ διακοπὰς ἐπιπορεύων. Ἡδῆ, περὶ τὴν ὁσίαν τοῦ ἡλίου, ἡ οἰογένεια τοῦ σπουδαστοῦ μας, ἀθρόα πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου, ὑπολογίσασα τὴν προτεραιὰν τὰς ἡμέρας μίαν πρὸς